

Sessió: “Fill pròdig”

PREGÀRIA:

- Cant
- Fragment del llibre “Tenim carta de Déu”:

Et conec des que vas néixer. Ja abans, quan estaves en el ventre de la mare ! Tu potser no te n'adonaves, però sempre he estat amb tu, mai no t'he abandonat. Com hauria pogut abandonar-te si ets la meva millor obra, la meva alegria i companyia, el meu fill, la meva filla, en qui es complau el meu Esperit? Sí, sí, no puc deixar de pensar en tu, m'emociono només de pronunciar el teu nom. M'agradaria tant que em creguessis! Em creus, oi?

En fi, si em coneguessis bé ja sabries que el meu ésser és estimar i donar vida. No sé fer altra cosa: per exemple, no sé odiar ni guardar rancúnia a ningú. Com el sol dona llum i calor, jo dono vida i amor: és el que és propi de mi, és el que sóc i el que vull fer. Sense cansar-me mai, perquè jo sóc amor.

Et trobava a faltar: trigaves a venir. Abans de crear el món ja somiava en tu. Saps que no hi ha ningú igual que tu, ni hi ha sigut ni hi serà? No et vull perdre, perquè ets un exemplar únic! Mai ningú abans que tu no va mirar les coses amb els mateixos ulls que tu. Mai ningú no podrà ajudar-me en el que tu em pots ajudar ni de la manera que tu ho pots fer. Mai ningú no podrà estimar-me amb la mateixa gràcia. Voldria que em creguessis. Què hi dius?

- Cant
- Lc 15, 11-32?

DINÀMICA

- Bola de fang.

TEMA

“Crec en un sol Déu, Pare totpoderós, creador del cel i de la terra, de totes les coses visibles i invisibles.”

- Lluc 15,11-32

Paràbola del fill pròdig

Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare:

–Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca.

Ell els va repartir els béns. Al cap d'uns quants dies, el més jove va vendre's tot el que tenia i se'n va anar amb els diners en un país llunyà.

Un cop allí, dilapidà la seva fortuna portant una vida dissoluta. Quan s'ho hagué malgastat tot, vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es va llogar a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà i es digué: "Quants jornalers del meu pare tenen pa de sobres i jo aquí m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu; tracta'm com un dels teus jornalers." I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El fill li digué:

–Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu.

Però el pare digué als seus criats:

–De pressa, porteu el vestit millor i poseu-l'hi, poseu-li també l'anell i les sandàlies, porteu el vedell gras i mateu-lo, mengem i celebrem-ho, perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat.

I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant, el fill gran era al camp. Quan, de tornada, s'acostava a la casa, va sentir músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué:

–El teu germà ha tornat. El teu pare l'ha trobat en bona salut i ha fet matar el vedell gras.

El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors el seu pare va sortir i el pregava. Però ell li respongué:

–Fa molts anys que et serveixo sense desobeir mai ni un de sol dels teus manaments, i tu encara no m'has donat un cabrit per a fer festa amb els meus amics. En canvi, quan ha tornat aquest fill teu després de consumir els teus béns amb prostitutes, has fet matar el vedell gras.

El pare li contestà:

–Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que és meu és teu. Però calia celebrar-ho i alegrar-se, perquè aquest germà teu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat.

- Reflexió:

Parla d'un girar-se, d'un tornar.

La reconciliació és el focus principal de la relació: provocada per l'egoisme del fill.

El regal d'amor del Pare al seu fill: sense cap condició, sense demanar explicacions.

Encara que s'anomena sovint «del fill pròdig», potser caldria donar a la història el nom de «pare pròdig», ja que la seva generositat i compassió són pròdigues i excepcionals. En aquesta història, el pare és la figura central. Inicialment sembla imprudent donar al fill jove una part del patrimoni. El fill, més que imprudent és temerari, ja que tot s'ho gasta, sense cap mena de previsió i atenent només al caprici. El pare només espera, no condemna, no s'enfada. Quan finalment el fill recupera el seny, i humilment fa el camí de retorn a casa, se sent desbordat per l'amor i l'afecte de la rebuda. Res no és prou bo per a celebrar com cal el retorn del noi que «era mort i ha tornat a la vida».

Aquest quadre d'amor no reflecteix pas com van les coses habitualment. Normalment quan algú malgasta tot el patrimoni familiar d'una manera tan temerària, la rebuda, si n'hi ha, és més aviat freda i plena de retrets. La majoria de nosaltres reaccionaríem com el fill gran. Era obedient, i amb obediència servia el seu pare i, comprensiblement, se sent dolgut davant el tractament que s'ha donat al seu germà, desobedient i egoista. No és just!!

Hi ha elements clau en la nostra relació amb Déu que necessiten ser destacats. El primer és la natura incondicional de l'amor de Déu per nosaltres. Com el fill més jove, no ho mereixem realment. És dur de creure i acceptar. No importa quina mena de persona sigui, no importa què he fet contra Déu, contra els altres o contra mi mateix: l'amor extraordinari de Déu és sempre allà com una oferta permanent. Aquesta és l'essència del missatge cristià i la base de la nostra esperança i transformació. L'amor guareix i concilia, perdona el passat i obre un futur nou. Déu no m'estima més si sóc un sant ni m'estima menys perquè sóc un pecador. Déu és tot amor: i així Déu sencer surt de si mateix estimant, siguis un sant com la Mare Teresa o el dictador més viciós o criminal. D'una manera desconcertant, a través de la història del fill gran, Déu sembla que estigui esbiaixat positivament envers l'«ovella negra».

Déu és enmig de la nostra realitat, no importa com sigui de desordenada, i contínuament ens convida a canviar i a deixar-nos guiar vers una vida millor.

Estic malgastant les «riqueses» que se m'han donat?

Visc cada dia com a instrument d'amor al món, disponible als altres, i guarint ferides?

On puc donar de mi mateix als altres?

On m'està convidant Déu a estar al servei d'altres?